

Mlado Jutro

Štev. 19

Nedelja 13. maja

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

8. Prelepa roža je človeško srce

Krakajoče se je utrgal glas coprnice Škrepetače. Za trenutek se je lovil pod oboki, potem pa je bilo vse tiho v veliki špilji. Davno je že spustila Škrepetača roko z nogavico v naročje. Sklonila je

sla. In ko je bila ura, je prišla k veliki coprnici Škrepetači: »V roke mi položi srce. V mesto ga bom nesla. Morda ga bo kdo spoznal.« Tiho je ponovila za njo Rusalka: »Morda ga bo kdo spoznal...« Potem je živahno nadaljevala: »Ne glej

glavo in topo buljila pred se. Rusalkine oči so bile širom odprte in vse mokre od solza. Nepotrpežljivo je prosila: »In potem? Kaj je bilo potem?« Coprnica Škrepetača je dvignila glavo ter dejala s posiljenim vsakdanjim glasom: »Potem so minula leta. Mesto pesmi je postalo mesto škrepetajočih strojev. Rusalka je ra-

tako žalostno, botra! Saj me bo še kar strah. Kaj moram napraviti, mi rajši povej. Veš, se mudi. Tam v črnem mestu je moj papaček. Zalosten je, pa ni nikogar, da bi ga razveselil.« Sključeno je vstala coprnica. Nejevoljno je pahnila črnega mačka, ki se ji je smolil okrog nog. »Kar je pisano, se mora zgoditi,«

je zamrmrala in dejala nato osorno Rusalki: »Kaj če postavaš tu in si v napoto. Vse polno stvari imam še za pripraviti. Ko boš potrebna, te bom že poklicala. Sedaj pa pojdi! Pojdi že vendar!« Rusalka je plašno pogledala, kaj jo je nenadoma pičilo in je stekla k vratom. Dolgo je romotala škrepetača v svoji votlini. Prečudne spake je izvlekla iz zaprašenih kotov in jih postavila okoli mize. V šape jim je dala debele sveče iz surovega voska. Mizi ob stran je postavila trinog, iz kač pleten, in položila pod ponev oglja, da je gorelo z drobnimi sinjimi plamenčki. Mizo je pregrnila s črnim prtom in vse zajela in ogradila s črnim risom. Potem je plosnila v dlan: »Peter, pripelji mi Rusalko!« Sredi svojih družic je prišla. »Kaj ste še tu,« je razdraženo vprašala Škrepetača, »le brž se poslovite od Rusalke, potem vam bo pognal Peter čoln od Rusalke.« »Čas je, sestrice,« je dejala Rusalka in objela po vrsti ihteče vile. Druga za drugo ji je podala roko: »Ob poslednjih obokih!« — »Pri zadnjih cvetih.« — »Pridi!« — »Ko ti bo težko!« — »Ko boš sama.« — »S polnočjo.« — »Te čakamo.« — »Te čakamo!« Vile so odšle. Tiho je zagrnil Peter zavese pred vrati.

Rusalka je čutila, kako ji bije srce v griu. »Lezi!« je ukazala coprnica in pokazala na črno pogrnjeno mizo. Brez besed je ubogala Rusalka. »Moram, moram!« si je šepetala v duši. Kako je smešna coprnica. Kakor vrana, ki so ji pristrigili peruti, skače od svečnika k svečniku in prižiga s palico drobne stene sveč. V žerjavico je vrgla pest kadila, da so oblaki dima dišeče napolnili duplino. K svečam je pritegnila črno knjigo in začela peti z zategnjenim, nosljajočim glasom. Pri tem je risala s čarovno palico prasketajoče, iskreče se črte v zrak. Vse bolj so se gostili oblaki dima. Okrog risa je začelo hoditi s copotajočimi koraki. Tihi udarci sovjih kril so pošumevali. Vse več nevidnih nog je gomazelo okrog risa. Duhovi so slišali rotitve in se zbirali kakor večje okrog luči. Nekje je zateglo zatulil pes. Visoko je zapiskalo, kakor da je zapiskala burja okrog čeri. Oblaki kadila so se razklali. Iz teme je stopil tujec. Rusalka je zaprla oči. Krčevito je stisnila zobe, da ne bi suho drdralo v hladni grozi, ki jo je napolnila. Žalostni tujec je obetal v krogu. Mrtev je bil njegov glas, ko je vprašal: »Zakaj me kličeš?« — »Vrni srca!« je zahtevala coprnica. Tujec je odvrnil z vprašanjem: »Ali je bilo spoznano srce?« — »Ni bilo. Ni bilo prinešeno doslej. Vrni, vrni!« — »Prelepe igrčke so človeška srca,« se je strupe-

no smešil tujec. Iz torbe je potegnil dolg niz rdečih koral. Med priprtimi vekami je pogledala Rusalka. Na srebrno nit so bila nabrana človeška srca. Zvijala so se in se krčila. Nekatera so bila vsa zgrbljena in drobna, druga so plala v širokih zamahih. In tretja so komaj še podhrtevala. Vsa pa so bila prebodena s srebrno nitjo. Kakor ribe so bila nanjo nabrana. Zlahka je polzela niz src med tujčevimi sinje bledimi prsti, ko je zasmehujoče vprašal: »Kaj mi daš za te igrčke, velika coprnica?« Rusalka se je pognala z mize in stegnila roke: »Vzemi moje srce za ta srca, vzemi!« Mrko je stopil tujec korak nazaj: »Kaj mi bo tvoje srce? Ne iščem ljubezni.« Zgostili so se oblaki kadila in zavili tujca, ki se je v njih razpustil v temo. Sveče so medleče dogorevale. Iz temnih kotov votline se je porogljivo smejalo: »Hoho. Prelepe igrčke so človeška srca. Kaj mi daš v zameno? Kaj daš?«

Coprnica Škrepetača si je otrla potno čelo: »Zaman je bilo,« je votlo zajejala. »Ne bodi žalostna, botra,« jo je Rusalka mehko pogladila po velem, zgubanem licu, »tako pot moram iti, kakor je pisana.« — »Odpusti mi Rusalka vse gorje, ki bo prišlo po meni nad tebe,« je prosila Škrepetača. Mehko je odvrnila Rusalka: »Nisi hotela. Kar moraš storiti, stori!«

Mirno je ležala Rusalka na črno pogrjnjeni mizi. Coprnica Škrepetača ji je razgrnila prsi in ji zarezala z drobnim koščenim nožem nad srcem mal križ. Ko je začutila Rusalka pekočo ostrino noža, jo je hladno spreletelo: Sedaj bo odprla globoko, do srca. Vendar je nož komaj do krvi načel kožo. Iz srebrne posode je vzela coprnica ščepec prahu in potresla z njim krvaveči križ. Potem pa je nastavila na usta drobno piščalko in začela ščebetaje piskati nanjo. Saj to ni nič hudega, se je razveselila Rusalka. Ščebetajoča godba je napolnila ves prostor. Rusalkino srce je začelo drhteti in nihati v njej. Vse jačje je pela piščal. Vse močnejše je trkalo Rusalkino srce. Bilo ji je sladko težko. Vsa onemogla je ležala in njeno srce se je vse jačje zaganjalo k rani, ki se je v križu odpirala na vse strani. In iz rane je pogledala drobna zelena mladika. Kakor tenka klika je bila, pa je že rasla. Sunkoma se poganja v vis. Sedaj je kot zelen prst. Za ped jo je. Brez kraja ščebeta piščal. Brez prestanka utripa srce v rano. Klika se je razpela. Razvila je prvi list. Pa že drugi razvija svojo zeleno dlan in tretji poganja kakor puščica. Drobni svež grm cvete iz Rusalkinih prsi. Vse jačje ščebeta piščal. V težkih, ostrih zama-

hih utripa srce. Zeleni grm ne poganja več novih listov. Za hip se zdi, kakor da je dorasel in bo v naslednjem trenutku zvenel. V sredi krošnje je pognal nov brst. Počasi zlahka se debeli. Vse širše se razklepajo zeleni listi. Sredi krošnje brsti cvet. Že malo rdi med zelenjem. V prsih je tiho. Srce utripa nad njimi. Rdeči popek utripa. Rezko je odstavila coprnica piščal od ust. Ostro ukazuje: »Odlomi cvet! Odlomi cvet!« Stežka je dvignila Rusalka roko. Zlahka je prije-la steblo. Pa je takoj spustila. Veče: »Boli! Boli!« Ostreje ukazuje coprnica: »Utrgaj cvet! Utrgaj cvet!« Rusalka je

ubogala. Belo žareča bolečina jo je presekala, da je odprla v divjem kriku usta. Zadnje sveče so cvrčoč ugasnile. Hladno mazilo je vzela coprnica Škrepetača v roke in pomazala z njim krvavi križ na Rusalkinih prsih. Rusalka se je vsedla. Z izgubljenimi očmi gleda po mračni votlini. Levo roko je pritisnila na srčno stran. Pa v prsih je vse tiho in prazno. Desnica krčevito oklepa na pol razcvet rožni cvet. Do ust ga je dvignila Rusalka. Tih poljub je dehnila nani. Topla solza ji je kanila iz oči na rdeči cvet. »Prelepa roža je človeško srce,« je vzdihnila. (Dalje prihodnjč).

Danilo Gorinšek:

Materi

**Če bi grmi vsi zacveli
in vsi cveti zadehteli,
vse vodice zašumljale,
zvezdice vse zasijale,**

**njo, da z njimi obdarujem,
njo, ki vse ji, vse dolgujem
— bi premalo mogla dati
Tebi, moja draga mati!**

Danilo Gorinšek:

Sirotka poje

Tiho je v gozdu, vse tiho,
ptiček noben ne žgoli.

Tiše je v jami, vse tiše
— v njej moja mamica spi.
Ali najtiše je v srcu
— k mamici v grob si želi ...

Petruša:

Ljubezen do bolne mamice

V mali vasi na Dolenjskem, je živela revna vdova, s svojo osemletno hčerko Miciko in sedemletnim sinkom Janezkom. Živeli so skromno, toda srečno, dokler ni prišla v hišico bolezen, ki je vrgla skrbno mater na bolniško posteljo. Otroka nista vedela, kako bi ji pomagala. Prosila sta sosede za nekaj zdravilnih čajev, toda bolezen se ni zboljšala, za zdravnika in zdravila pa nista imela denarja.

Nekega dne sta trgala cvetice na travniku, da mama za hipec pozabi svoje bolečine, ko ji jih podarita. Hitela sta domov, kar se Micika ustavi in zakliče bratcu: »Joj, dobra misel mi je padla v glavo!« Janezek, radoveden kaj mu bo sestra povedala, skoči k njej: »Povej, povej!« Micika se skloni k njemu in mu šepetaje zaupa svoj načrt. »Da, da, igro vprizorimo!« vzklikne Janezek veselo.

Se isti večer sta se dogovorila s sosedovim Jožkom, kako in kaj bodo igrali.

Vsak dan, ko sta opravila, kar jima je mama naročila (bile so ravno velike počitnice), so imeli, na vrtu, skušnje za igro. Kmalu so znali toliko, da so se upali nastopiti pred občinstvom.

Micika je hodila od hiše do hiše in vabila ljudi na igro, dečka sta pa iz desk zbrila, za hišo, oder in pripravila obleke.

Radovedni vaščani so prihajali in igra se je pričela ...

Vsi so bili navdušeni za mlade igralce, ki so se res postavili ...

Po igri jim je Micika povedala, da so predstavo priredili zato, da iz denarja, ki bi ga dobili od vstopnine, naroče zdravnika, ki bi ozdravil Janezkovo in Micikino mamo.

Dobri ljudje so jim rade volje darovali poleg vstopnine še denarja, kolikor ga je kdo mogel dati.

Drugo jutro sta vstala zelo zgodaj in šla v mesto po zdravnika, ki je obljubil, da pride popoldne; in res je prišel kmalu po kosilu.

Po pregledu je zapisal na listič par besed in rekel Miciki, naj ga nese v mesto, v to in to lekarno, da dobi potrebnih zdravil za mamo. Otroka sta mu izročila denar. Zdravnik je vedel, da so revni, zato jih je vprašal, od kod imajo toliko denarja. Janezek mu je povedal kako so vprizorili igro in kako so jima dali dobri ljudje denarja.

Dobrega zdravnika je do solz ganila njuna ljubezen do matere. Vrnil jima je denar, rekoč: »Tako dobrih otrok še nisem videl; vrnem vama denar, da ga shranita za slabše čase.«

Gustav Strniša:

Gregec

Pod mojim oknom se svetlika majhno jezerce, ki je nastalo, ko je reka tod izpremenila svojo strugo. Reka teče zdaj drugje, a v globočini so še vedno vodne žile, ki jo vežejo s tem ribnikom, da nikoli ne usahne.

Vsak večer se oglasi v trsju žabji zbor, enakomerni »rega-rega« odmeva pozno v noč.

Mali Gregec je bil jezen na žabice, ki so se prekopicovale po vodi, se spenjale

med trsje, ali leno ležale na bregu. Jezil se je, ker mu ni ugajalo žabje regljanje, kajti deček je prišel z velikega mesta in ni se mogel tako hitro navaditi na te večerne pevce. Večkrat je metal na žabe kamenje ter jim žugal, da jih bo vse pobil.

Neko popoldne je pa utrujen sel pod okno na klopico ob jezeru, kjer je kmalu zadremal. Ko je tako tam kimal, je zgubil ravnovesje in zdrknil je s klopi z glavo naravnost v vodo.

O, kako se je prestrašil. Hotel je zakričati, a bilo je prepozno. Poleg njega se je dvignila kar cela vojska žab, ki so zastrmele vanj. Nekatere so ga pograbile in že je bil globoko v blatnem dnu, kjer je kar zazijal.

Gregorček je zagledal pred seboj srebrni prestol in na prestolu žabjega kralja, ki je imel na glavi blestečo krono. Nekaj zlatih rogljev je pri kroni manjkalo, a kralj sam je imel s svileno rutico obvezano glavo.

»Živel kralj! Rega-rega, kvak, kvak, kvak!« so zagrmle žabe in kralj se je dvignil:

»Ti si torej tisti nesrečni Gregec, ki meče kamenje v vodo? Ti si me torej udaril na glavo in mi odbil tri roglje moje zlate krone. Kaznovati te moram. Povej mi najprej, zakaj nas sovražiš!«

»Zato ker važe žabe tako grdo regajo in kvakajo, mesto, da bi prijetno zapele!« je odvrnil deček.

»Ti ne razumeš tega, prišel si z mesta in ne poznaš naše umetnosti! Če bi dalje tu ostal, bi si želel našega petja, ker bi se tako nanj privadil. Koliko kmetov starcev uspavamo s svojim enakomernim regljanjem in jih zazibljemo v sladke sanje poletnih moči! Ti nas pa preganjaš, če prav smo nedolžne žabice, ki si niso same izbrale svojega glasu. Kaznovati te moram, strogo kaznovati!«

Tedaj se je tisoče žabjih nožic dvignilo in zaorilo je, da je deček skor oglušil:

»Kaznujmo ga, kaznujmo ga! Rega-rega, kva-kva-kva!«

»I, kaj si vendar počel?« je začul tedaj Gregec glas svojega očeta, ki ga je slučajno opazil, da je štrbunknil v vodo in skočil za njim ter vsega omotljenega prinesel na suho.

Deček je odprl oči in debelo pogledal okoli sebe, hotel je nekaj reči, pa ni mogel, le zagrgral je nerazumljive besede.

Oče ga je skrbno položil na tla in mu pomagal, da je izbruhnil vodo, ki jo je neprostovoljno pozrl.

Gregec ni hodil nikoli več sedat na klop ob jezeru, a tudi kamenja ni več metal na žabe ter je še druge otroke posvaril, če so hoteli žabe kamenjati. Le z visokega okna svoje sobe je časih str-

mel na valove, opazoval žabe ter ogibal katera med njimi je tisti strogi žabji kralj, ki ga je hotel obsoditi in mu ga je zadnji trenutek iztrgal oče iz oblasti. Blizu si pa ni upal nikoli več.

Užaljeni nos

Neki mož se je v temi z nosom zaletel v steno. Nos je od jeze zardel in rekel čelu:

»Zakaj moram biti prav jaz zmerom tako nesrečen? Človeški obraz je pač krivični ustvarjen. Oko se zmerom skriva v zatišju, razentega ga pa še varujejo veke in trepalnice. Jaz pa štrlim iz obraza in nimam nikogar, ki bi me branil. Zmerom zadenem ob kak predmet in se potolčem!«

»Da«, je odgovorilo čelo, »zato pa je tudi oko najnežnejši in najobčutljivejši del obraza. Če bi bilo oko tako izpostavljeno, kakor si ti, bi kmalu izgubilo vid in ti bi se še mnogo bolj pogosto udaril!«

JUTROVČKI PIŠEJO

Moje počitnice

Ozka, šumna je dolina
v kateri jaz živim,
sajasta in zaprašena,
vsa zavita v dim.

Redko je zeleno drevje,
bele rože prah mori . . .
Solnce skozi meglo sije,
brnenje strojev mir kali.

Tu v počitnicah bom bival,
prostih dni se veselil,
s pticami se pogovarjal
in metuljčke bom lovil.

Kaj bi hodil v druge kraje
ko najlepše je doma,
tu še ptice me poznajo,
solnce tu se mi smehlja.

Franci Štravs, uč. I. razr. mešč. šole
na Jesenicah

Dragi Franci! Prav vesel sem Tvoje
nove pesmice in odkrito Ti povem, da mi
je zelo všeč. Prepričan sem, da boš po-
čitnice v veselju preživel, in morda boš
užil več veselja kakor marsikateri Ju-
trovček, ki pojde na počitnice k morju
ali kam drugam. Oglasi se še kaj. Srčno
pozdravljam tebe in vse tvoje tovariše in
tovarišice, ki boste preživeli počitnice na
lepih Jesenicah Tvoj stric Matie.

Počitnice

Počitnice kmalu bodo prišle
in mnogo dela nam bodo prinesle;
delali bomo, delali vsi
z orodjem na polju in z rokami.

V gozd bomo tudi poromali,
vesele pesmi prepevali,
telovadili in skakali
in sladke borovnice nabirali.

Fani Lavrič, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matie! Ali veš, kam jo bom
letos mahnil na počitnice? Saj ne uganeš,
zato Ti rajši sam povem. Na morje poj-
dem, uživat naš lepí Jadran. Ne moreš
si misliti, kako se že veselim, kako težko
že čakam konca šolskega leta. Srčno Te
pozdravlja

Globočnik Vitomir, dijak v Ljubljani

Dragi stric Matie! Kam pojdem na po-
čitnice, me vprašaj?

Jaz pa pojdem na Gorenjsko
gor. v Zgornjo Kranjsko . . .

Medvešek Boris, dijak v Ljubljani.

Primorski Slovenel

Reka, Trst, Gorica,
kje vaša je pravica?
Mi hočemo svobodo,
Jugoslovansko trikoloro!

Hribar VIII, dijak v Ljubljani

Dragi stric Matie! Veselim se že po-
čitnic. Živino bom gnal na pašo, veselo
bom vriskal po planini, telovadil bom in
kozolce premetaval. Ko bo legel mrak
na zemljo, bom povabil kravico domov.
Spotoma si bom kako veselo zapel, mor-
da mi bo še kos v grmu odgovoril, če ne
bo že preveč zaspan.

Kotnik Viktor, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matie! Kmalu bodo že pri-
šle počitnice, ki nam bodo prinesle vse
polno dela. Treba bo nabirati jagode,
borovnice in šmarnice. Legla bom v tra-
vo in zobala jagode, časih bom tudi ho-
dila na pašo in se tam igrala z drugimi
otroci. Mnogokrat bomo pa vsi mislili
nate, dragi striček in na vse Jutrovčke.
Srčno Te pozdravlja

Angela Ulčar, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje

Moje želje za počitnice

Poleti, ko solnce pripekalo bo
v doline in na strme vrhove,
takrat na naš lepí Triglav
želi si srcece moje . . .

Morje, to Jadransko morje
tudi rada bi obiskala,
vse lepote našega morja
bi rada v resnici spoznala . . .

K tetki v Zagreb tudi rada bi šla
da videla lepo bi mesto,
vsa mesta obiskala bi rada
četudi bi bilo jih dvesto . . .

A prosim vas, ljubi moji
kje denarja naj dobim?
Kdor na to mi odgovori,
tega s seboj si želim!

Francka Tavčar, uč. III. razr. mešč. šole
na Jesenicah

Draga Francka!

Velike so želje Tvoje,
skromnosti res ne poznaš,
takšno je prepričanje moje—
pa se brani, če se znaš!

Stric Matie.

Česa lepega se nađejam v letošnjih počitnicah? Počitnice, oj — zlata doba, vse se jih že veseli, tud' jaz se vedno povprašujem: »Kedaj, bom rešena šolskih klopi?« Za nekaj časa pojdem na Korško, kjer se dobro godilo bo mi; pirjano tam ljudstvo je in gostoljubno, kakor so stari Slovani bili! Narod, ki biva tam gori, molči, potrpežljivo čaka srečnejših dni. — Bratranci in tetka se me veselijo, ker z mano lahko slovensko govorijo; še molitev tam mora biti le nemška v šoli nobena beseda slovenska. — Ko en mesec bo potekel, pa se poslovila bom, se odpeljala k stari mami v Sv. Vid, na atkov dom. Tudi tu se bom dobro imela, toda šole ne bom pozabila, vsak dan se bom nekoliko učila, da ne bi kakšne »štiri« dobila. Ko pa minil bo prosti čas, vedra in zdrava se domov bom vrnila, pa tudi Tebi, dragi striček bom sporočila, kako je ta zlata doba minila.

**Draga Lindič, uč. 4. b. razr.
v Sevnici ob Savi.**

Dragi strič!

Poročam Ti, preljubi striček, kam da grem v počitnicah, grem v Podšredo k stari mami, z mamico odrčel bom.

Rad bi Te s seboj povabil na zeleno štajersko, da bi pela po livadi ah, kako bi lušno b'lo.

Ker za letos še ne morem popeljem brateca s seboj, če bo fletno, Ti pa pišem, in ne jokaj za meno.

Očka bo pa pridno delal, da nam kruha preskrbi, počitnic pa ne bo užival naj ga ljubi Bog živi.

**Milan Simončič, učenec na Grabnu
v Ljubljani.**

Naše morje. Eden najlepših in največjih darov, s katerimi je Bog okrasil našo jugoslovensko zemljo, je naše prekrasno Jadransko morje. Že sam pogled na morje je nekaj izredno lepega! Najlepši je solnčni zahod na morju. Morje hrani v sebi mnogo bogastva. Neizmerno veliko je v morju raztopljene morske soli, brez števila rib, med katerimi so nekatere pravi velikani. Po morski gladini švigajo parnik in druge ladje, ki vežejo tiste kraje, kamor ne moremo priti po kopnem. Na obrežnih mestih so mogočne trdnjave. V pristanišče se zate-

kajo trgovske in kupčijske ladje, ki prevažajo blago iz kraja v kraj. Ker je naše morje tako lepo, ker hrani v sebi toliko bogastva in ker je najmočnejše obzidje naše svobode, ga moramo ljubiti in mu biti zvesti mali stražarji. Naša želja je, videti enkrat Jadransko morje. To se kaj lahko zgodi! Denar, ki ga nosimo vsak mesec v šolo, se hrani v šoli za člane Jadranske straže. Ob morju se bo zidal zdravstveni dom, kamor se bodo pošiljali slabotni mali stražarji, da si okrepe šibko zdravje. Stražarji morajo imeti eno misel: »Ljubimo in čuvajmo naše prekrasno Jadransko morje!«

**Kališnik Cecilija, uč. IV. r. ošn. šole
v Tržiču.**

Odgovor Zvonku Gaberščku

Slovnico je bil tvoj odgovor pravilen, toda zemljepisja pa najbrže res ne znaš Bog ve koliko. Sicer bi moral vedeti, da se Sava ne izteka ne v »Dravo« ne v »Dravi«, ampak da se izteka v Donavo! Profesor ti je spretno nastavil zanko, da bi preizkusil tvoje znanje — in cvek je bil korenito zaslužen!

Ako še ne veste

V Evropi govorijo sto dvajset jezikov. Evkaliptovo drevo zraste sto pet in petdeset metrov visoko.

Med drugimi drevesi čakajo tudi ciprese in kostanji več tisoč let. Lipa lahko doseže starost tisoč let, bukev pa tri sto let.

Danilo Gorinšek:

Kaj bi moje dete rado

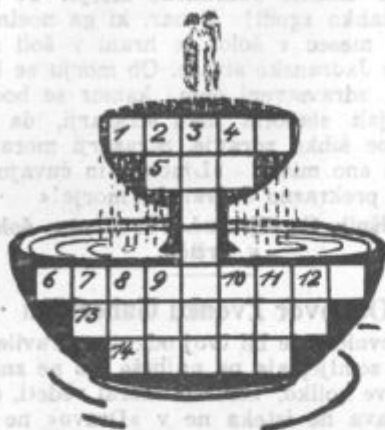
Kaj bi moje dete rado?
»Punčko drobno, čokolado!«
Kaj bi moje dete raje?
»Zvezdico, ki sred nebá je
vsa srebrna zažarela!
Ej, najrajše, kar ves svet,
zlat ko soince, lep ko cvet!«

Da milijonkrat več dobi,
mati detetu želi...

Križanka »Vodomet«

Vodoravno: 1. luč Jugoslovanstva, 5. začimba, 6. površen človek, 13. vsebina nekaterih jedi, 14. mašniško oblačilo.

Navpično: 2. središče krožnega gibanja, 3. kraški pesnik, 4. pijača starih Slovanov, 7. osebni zaimsek, 8. cvetni list, 9. pesem, 10. travniška cvetica, 11. štrleča skala, 12. kljukasti vrh.

Rešitev križanke »Znamenje«

Vodoravno: 2. kor, 4. sosed, 6. oseka, 7. pasar, 8. urh, 10. mir, 11. ime, 12. kan.
Navpično: 1. posestrima, 2. kosa, 3. reka, 4. sop, 5. dar, 8. umik, 9. hren.

Tovariša

Gotovo nihče izmed vas ne dvomi, kako naj odgovori, če ga vprašajo: »Kaj meniš, kdo je pametnejši: ti ali opica?«

Toda amerikanskemu zoologu gospodu profesorju Kellocu to ni bilo popolnoma jasno, zato je poizkusil vzgajati hkratu s svojim sinom tudi mladega šimpanza, da bi videl, kateri je pametnejši in kateri se hitreje kaj nauči, ako se vzgojitelj z obema enako ukvarja.

Tako se je torej zgodilo, da je mali šimpanzek spal v prav taki posteljici kakor profesorjev osem mesečni sinček, da so ga prav tako vodili za roke, da bi ga naučili hoditi, da so ga prav tako učili z žličko jesti in s sinčkom sedeti pri mizi. Zjutraj so ju oba enako oblekli in zvečer so ju oba enako trudna in zaspala spravili v posteljici. Skupaj sta se igrala skrivalnice, gledala knjige s slikami, po vseh štirih plezala po tleh, in se začudena ogledovala v zrcalu.

In kdo izmed njiju je bil pametnejši? Da, tako natanko tega niti ugotoviti niso mogli! Mali šimpanzek je bil prav za prav mnogo skrbnejši za svojega človeškega

bratca, kakor pa ta za šimpanzka. Mnogokrat se je vedel kakor skrben starejši tovariš in pazil, da se deček ni udaril ali pa da ni padel. Deček se je mnogo bolj pogosto jokal, je bil za bolečine dosti bolj občutljiv in je kričal pri najmanjši nezgodi, med tem ko je bil šimpanzek zelo potrpežljiv in je le redkokedaj potočil kako solzico. Toda nekaj moramo v svojo čast priznati: govorjenja se je deček naučil mnogo hitreje in seveda tudi mnogo bolje. Več doslej nismo slišali o njiju.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 15 zlogov: ap-bro-dras-genj-iz-ja-mo-nik-nje-o-ra-re-stop-vol- 7 besed pomena: 1. kača, 2. kamen, 3. kost, 4. svojevoljen odhod, 5. govedo, 6. gorenje, 7. igranje.

Začetne in končne črke dajo od zgoraj navzdol imeni dveh jugoslovanskih mest.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Milan Dobljekar, uč. drž. real. gimn. v Mariboru; Tončka Lavrihova, uč. V. razr. Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani; Tancer Franc, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Joško Pogorelec, uč. V. razr. na Jesenicah; Zvonko Srebré, uč. II. razr. mešč. šole v Celju.

Savo Korinšek, dijak v Lj.: Sporoči nam rešitev uganke, šele potem ti bomo lahko povedali, ali jo objavimo.

Milan Simončič, učenec na Grabnu: Stric Matic Ti sporoča, da je zdrav in da bodi zanj brez skrbi. Le ogiasi se še kaj!

J. G., Lj.: Lovskega psa ne smeš tepsti po nosu, ker lahko izgubi vonj. Sploh je priporočljivo, da vzgajaš lovskega psa kolikor mogoče z dobro besedo, ker ima dovolj pameti, da ga vzgojiš brez biča. Ležišče naj bo suho, to je važno! Dvakrat na teden surovo konjsko meso, drobno nasekljano — morda se bo kaj popravil. Sporoči nam nadaljnji razvoj.

POZOR, JUTROVČKI! Pesmi Danila Gorinška, ki smo jih objavili v današnji številki, so vzete iz njegove najnovejše zbirke »Majdine pesmi«. Knjižica je izšla pri Podravski tiskarni v Mariboru in stane samo 10 Din izvod. Kdor naroči dva izvoda neposredno pri pesniku (Danilo Gorinšek v Mariboru, Narodno gledališče), dobi oba izvoda za Din 10.— V prihodnji številki objavimo oceno pesmic in vas bolj podrobno seznanimo s tem priljubljenim mladinskim pesnikom.